

Fascinació

JORDI CASTELLET I SALA

649 284 074

Teòleg, escriptor, professor i conferenciant

Per què fascina tant l'Església Catòlica? Seran els seus més de 1.400 milions de batejats en el món, una cinquena part de la població mundial? Serà la seva organització, capaç de fer-se despenjar el telèfon a les grans cancelleries com de fer-se present al fons de les selves i els deserts més inhòspits? Serà l'enveja que ha despertat en aquest gran sapastre de Trump, que fins i tot ell mateix voldria ser el papa? De quin poder es mostra gelós el president dels EUA? Serà potser del quasi milió de capellans que transitem pel món? Serà d'aquesta gran capacitat de comunicació vertical i capil·lar, capaç de fer arribar un missatge de Roma als extrems de la humanitat?

Serà aquesta longevitat de dos mil anys ininterromputs i fins a la fi del món (Mt 28,20), malgrat que ha passat tot tipus de crisis, daltabaixos, ensulsiades, corrupcions i escàndols? Serà perquè, malgrat que sembla que baixa la presència de l'Església a Europa, en canvi creix en tots els altres continents, oi més que no pas al ritme de la població?

Fascina l'Església fins i tot en un país com el nostre, marcadament catòlic, per molt que estigui definit a la Constitució com aconfessional, que no laic, que no laïcista, que no ateu. El presentador i showman Marc Giró (1974) s'admirava que els mitjans li prestessin tanta atenció, malgrat trobar-se en un país aconfessional; alhora reconeixia que els eclesiàstics tenen molta feina allà on estiguin, tant si tenen molta gent practicant, com no, perquè en aquest últim cas, han d'imaginar les maneres de ser efectius i incisius en medis molt reaccionaris o contraris al missatge que pregonen.

La fascinació continua. Comprendre i viure aquesta capacitat de llibertat religiosa, tan sols és possible perquè Europa s'ha forjat, des de fa dos mil anys, en un entorn catòlic, perquè la seva bandera és la transformació del mantell blau i dotze estrelles de la Mare de Déu, perquè l'Evangeli continua estant allà, marcant les lleis dictades, que continuen remarcant el respecte dels drets humans, el reconeixement de tot ésser humà com a persona, en tant que subjecte de drets i deures. Enlloc més no passa, que hi hagi un entorn de seguretat, benestar, educació, garanties, sanitat, atenció i bona convivència com en els estats europeus.

L'Església catòlica continua fascinant, malgrat que he sentit tota la vida que s'estava acabant, que la gent perd la fe i que les esglésies són buides. De fet, quan Jesús travessava el llac de Galilea amb els deixebles, ja s'enfonsaven (Lc 8,24). Però mira, encara continuen creuant espais i temps difícils, la barca de l'Església fa aigües per tot arreu i malgrat tot, continua avançant sorprenentment, amb una mala salut de ferro.

En aquestes vigílies de l'elecció del successor de Pere i Pau a Roma, m'atreviré a assenyalar breument tres aspectes pels que s'hauria de vetllar més i millor. Al costat de tota la seva ja molt present acció educativa, assistencial, formativa, litúrgica, santificadora i celebrativa; accions que continuen, es transformen i s'adapten segons circumstàncies.

Primera, la descentralització del gran patriarcat romà, estès mundialment. Es podria pensar en una nova Roma als continents asiàtic, africà i els dos americans, posem pel cas, que permetria una millor articulació i reconeixement de pràctiques i particularitats, sense que tot absolutament hagi d'estar acceptat i reconegut per tothom alhora; permetent diverses velocitats de vida, de fe i de costums. El bisbe de Roma però, continuaria essent el primer entre els semblants, *primus inter pares*.

Segona, abundar en la sinodalitat, fer camí junts, escoltant realment a tothom i fomentant la diversitat. Catòlic vol dir universal, ho sabem. Però sense una real inclusió de la diversitat, fins i tot la dissensió i la pluralitat, perd el seu caràcter catòlic. Venim d'unes èpoques en què certes faccions de dreta i extrema dreta s'han volgut apropiat de l'Església, convertint-la en una secta, molt gran, però sectària. S'ha de mirar de no caure-hi altra vegada, perquè aquests grups, consulti's aquí l'hemeroteca, solen acabar com el rosari de l'aurora.

Tercera: alegria, pau, felicitat. El sant pare Francesc va insistir en aquestes aplicacions de l'Evangeli. Viure i practicar la fe ens fa feliços, porta a l'alegria i a viure en pau en tots els àmbits de l'existència particular i social. Quan no és així, serà perquè no és veritable Evangeli i els que ens guaiten des de fora se n'adonen, perquè tenen una sensibilitat evangèlica. Nietzsche ja reclamava que els creients fessin més cara de ressuscitats, que aleshores passaria a creure. Massa sovint, la fe es converteix en la seva cara oculta de les lluites pel poder, del ressentiment o de les factures pendents.

Segur que l'Esperit Sant acabarà vencent.